

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/184/2019
Identifikačné číslo spisu:	6713210966
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6713210966.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého F. T., narodeného XX. januára XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, dieťa rodičov Z. B., bývajúcej vo K., P. č. XXX a M. T., bývajúcom v V., G. č. 4, zastúpeného XJUSTICE advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kominárska č. 2,4, za účasti Komisárky pre deti, o návrhu otca na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 15P/15/2013, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. januára 2019 sp. zn. 15 CoP 46/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. októbra 2018 č. k. 15P/15/2013-1556 zamietol návrh otca na zmenu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. Popri pôvodnom rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5P/323/2010-408 zo dňa 11. júla 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. novembra 2012 sp. zn. 16 CoP 102/2012 rozšíril styk otca s maloletým dieťaťom aj počas veľkonočných sviatkov, jarných prázdnin, letných prázdnin, jesenných prázdnin, vianočných sviatkov a zimných prázdnin. Zaviazal obidvoch rodičov povinnosťou riadne pripraviť dieťa na styk a odovzdať ho druhému rodičovi. Zároveň nariadil rodičom maloletého podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovanom zariadení poradenskej psychológie a psychoterapie v Banskej Bystrici po dobu šesť mesiacov. Zamietol návrh otca na prerušenie konania z dôvodu podania podnetu Ústavnému súdu Slovenskej republiky a tiež aj z dôvodu odkázania rodičov na odborné poradenstvo v špecializovanom zariadení. Priznal znalcovi odmenu a štátu priznal nárok na náhradu trov voči matke a otcovi. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Posledným výrokom zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia na rozšírenie styku otca s dieťaťom o každý ôsmy nepárny týždeň, ako aj v čase sviatkov.

1.1. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že vo výchove a starostlivosti matky maloletého dieťaťa nedošlo k výraznej zmene pomerov, aj keď do rodiny pribudol ďalší člen a to sestra maloletého, s ktorou

má maloletý dobré vzťahy a vo všetkých pohovoroch a vyjadreniach sestru spomína. Rovnako sa maloletý vyjadroval aj v rámci pohovorov na Úrade komisára pre deti a tiež pohovorov v rámci návštevy orgánu sociálno-právnej ochrany a sociálnej kurately - kolízneho opatrovníka. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti mal súd za to, že nedošlo k podstatnej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia ohľadom zverenia maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky. V zmysle základných zásad Zákona o rodine záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú (článok 5 Základných zásad). prihladením na stanovisko maloletého, ktoré prezentoval tak pri kolíznom opatrovníkovi, ako aj na Úrade komisára pre deti a v neposlednom rade aj pri pohovoroch so zmluvcami, maloletý prejavil vôľu cez týždeň byť u matky, víkendy a sviatky tráviť na polovicu u otca a u matky. Všetci zainteresovaní, ktorí vykonávali pohovor s maloletým, konštatovali tendenčné správanie u maloletého v snahe nevyjadrovať sa ani proti jednému z rodičov. Súd prvej inštancie nevykonával a upustil od výsluchu maloletého na súde, ktorý postup odôvodnil tým, že maloletý je situáciou v rodine značne traumatizovaný, o čom svedčia závery znalcov v rámci trestného konania, ale aj v rámci tohto konania. Vzhľadom k tomu, že maloletý bol vypočúvaný zmluvcami, rovnako tak s ním bol vykonaný niekoľkokrát pohovor na Úrade komisára pre deti, u kolízneho opatrovníka a tieto vyjadrenia sú v podstate zhodné, súd nepovažoval za potrebné a nevyhnutné maloletého traumatizovať tým, že by ho predvolával do budovy súdu na pojednávanie za účelom vypočutia si jeho stanoviska a názoru, ktorý prejavil a vyjadril niekoľkokrát pred kompetentnými osobami. Takýto výsluch sa súdu aj vzhľadom na správy od odborníkov na detskú psychológiu a psychiatriu javil ako nevhodný s tým, že názor maloletého na zotrvanie v rodinnom prostredí a výchovu vyjadril a prezentoval pred orgánmi oprávnenými na zisťovanie a vykonávanie pohovorov s maloletými deťmi. Vzhľadom k tomu, že v priebehu konania súd neodkladnými opatreniami upravil styk otca s maloletým nad rámec pôvodného rozhodnutia súdu prvej inštancie v konaní vedenom pod sp. zn. 5P 323/2010 a tiež s poukazom na vyjadrenie znalca, ako aj Úradu komisára pre deti a kolízneho opatrovníka, súd súčasne rozšíril v rámci rozhodnutia styk otca s maloletým nad rozsah úpravy styku určeného rozhodnutím súdu prvej inštancie sp. zn. 5P 323/2010. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že takúto úpravu a rozšírenie si rodičia v priebehu konania osvojili, vykonávajú ju a takúto navrhovala aj matka maloletého v rámci svojich písomných podaní. Nad rámec úpravy v dvojtyždňových intervaloch v čase od piatku do nedele súd upravil aj styk otca s maloletým počas veľkonočných sviatkov, jarých prázdnin, letných prázdnin, jesenných prázdnin, vianočných sviatkov a zimných prázdnin. Súčasne uložil obom rodičom povinnosť maloletého na stretnutie riadne pripraviť a dieťa vyzdvihnúť a odovzdať pred domom matky maloletého. Vzhľadom na konfliktnosť vzťahu medzi biologickými rodičmi maloletého, súd pristúpil k uloženiu výchovného opatrenia v zmysle ustanovenia § 37 ods. 2, písm. d/ Zákona o rodine a rodičom nariadil podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovanom zariadení. K tomuto postupu pristúpil aj s poukazom na vyjadrenie kolízneho opatrovníka, ako aj právnych zástupcov oboch rodičov. Pri uložení výchovného opatrenia akceptoval a reagoval na závery znalcov, ktorí všetci poukazovali na potrebu odbúrania konfliktov medzi rodičmi maloletého dieťaťa a potrebu komunikácie medzi nimi. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie návrh otca na prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 162 ods. 1, písm. b/ CSP považoval za bezdôvodný, jeho návrh zamietol až v konečnom rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 162 ods. 3 CSP. Výrok o trovách konania odôvodnil § 52 CMP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie otca rozsudkom z 23. januára 2019 sp. zn. 15 CoP 46/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých výrokoch, okrem priznania odmeny znalcom, potvrdil. Zamietol návrhy otca na uloženie povinnosti matke umožniť a technicky zabezpečiť telefonický kontakt maloletého s otcom každý utorok a štvrtok v rozmedzí od 18.00 hod. do 19.00 hod. a informovať otca mailom, prípadne SMS správou raz mesačne vždy k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca o zdravotnom stave maloletého, o návštevách lekára a aktuálnych mimoriadnych podstatných veciach týkajúcich sa maloletého. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia súhlasil s vyhodnotením situácie maloletého dieťaťa súdom prvej inštancie, ako aj jeho vyhodnotením výsledkov dokazovania. Stotožnil sa s názorom súdu, že maloleté dieťa potrebuje mať v prvom rade stabilné zázemie, svoje istoty, nakoľko vzájomné postoje oboch rodičov majú výrazne negatívny vplyv na jeho duševný vývin. Odvolací súd rešpektoval síce zistené závery o vzťahu dieťaťa k otcovi, ktorý je na prirodzenej úrovni s citovým a emočným vzťahom, rešpektujúc jeho autoritu, avšak vzhľadom na vek dieťaťa, vo vzťahu s matkou prežíva primeranú spolupatričnosť a prežíva pri nej

väčšiu istotu a bezpečnosť. Mal za to, že za súčasnej situácie nemožno uvažovať nad zverením maloletého dieťaťa do striedavej starostlivosti oboch rodičov, vzhľadom na konfrontačný postoj rodičov navzájom. Pokiaľ sa rodičia nevedia dohodnúť o základných otázkach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, nie je predpoklad úspešnej realizácie striedavej starostlivosti, kedy je potrebné zvýšené úsilie ústretovosti, prispôsobivosti a pochopenia. Striedavá starostlivosť vzhľadom na postoj rodičov navzájom tak, ako bol zistený pred súdom prvej inštancie, by nebol za tejto situácie vhodným riešením úpravy výchovného prostredia. Súd prvej inštancie správne prihliadol na závery znaleckého dokazovania, z ktorého vyplynulo, že obidvaja rodičia majú k maloletému dieťaťu pozitívny vzťah, rovnako k obidvom rodičom má dieťa citový a emočný vzťah, rodičia majú porovnateľné schopnosti zabezpečovať náležitú výchovu a starostlivosť o maloletého. Práve skutočnosť, že maloletý má pozitívny vzťah k obidvom rodičom s preferenciou matky, u ktorej sa cíti bezpečnejšie, bola určujúca. Súd prvej inštancie potom správne ponechal dieťa v starostlivosti matky a rozšíril styk otca s maloletým. Odvolací súd tiež posúdil ako vecne správny aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nariadení rodičom maloletého povinnosti podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovanom zariadení v Banskej Bystrici. Ide o nariadenie ohľadne poradenskej psychológie a psychoterapie nezávislým odborníkom bez vzťahu k účastníkom konania. Ani odvolací súd nepovažoval za vhodné nariadiť povinnosť, ako navrhoval otec, podrobiť sa takémuto odbornému poradenstvu u PhDr. Aleny Kopányiovej v Bratislave, už len vzhľadom na tú skutočnosť, že uvedená odborníčka vypracovávala posudok v danej veci na základe žiadosti otca maloletého dieťaťa, bez vylúčenia matky, a tak je možné predpokladať, že je zainteresovaná v tejto veci. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožnil. Prerušenie konania, či už z dôvodu podania návrhu na Ústavný súd SR alebo z dôvodu odkázania rodičov na odborné poradenstvo v špecializovanom zariadení, nemá vplyv na vecnú stránku sporu, preto tento návrh otca zamietol. Za spravodlivé odvolací súd považoval aj rozdelenie nároku štátu na náhradu trov konania v prospech každého z rodičov v rozsahu 50%. Neboli preukázané žiadne okolnosti, pre ktoré by nárok na náhradu štátom preddavkovaných trov mal v rozdielnom rozsahu posúdiť u toho ktorého z rodičov maloletého dieťaťa. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval odvolací súd preto za vecne správny aj v rozsahu náhrady trov konania s tým, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko ide o konanie podľa Civilného mimosporového poriadku a v konaní neboli preukázané okolnosti, ktoré by bolo možné zohľadniť pre priznanie náhrady trov konania niektorému z rodičov. Odvolací súd zamietol návrh otca na uloženie povinností matke technicky zabezpečiť telefonický kontakt, keďže také rozhodnutie by bolo nevykonateľné, nakoľko z tohto nároku nevyplyva, v čom má spočívať technické zabezpečenie telefonického kontaktu. Uloženie takejto povinnosti by matku navyše zaťažovalo neprimeranými finančnými výdavkami. Rovnako odvolací súd posúdil aj návrh otca na uloženie povinnosti matke informovať otca o zdravotnom stave maloletého dieťaťa, ktorý považoval za nedôvodný. Odvolací súd zdôraznil, že rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia, teda otec má právo na informácie o zdravotnom stave maloletého dieťaťa. Záleží však najmä na jeho iniciatíve, ako toto svoje právo využije. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec dovolanie, ktorým žiadal zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že odvolací súd porušil zásadu kontradiktórnosti, keď nevzal do úvahy otcom predložený znalecký posudok PhDr. Aleny Kopányiovej, ktorý bol síce bez znaleckej pečiatky, ale obsahoval relevantné závery, pričom v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal ani vyjadreniami dieťaťa v prospech otca, resp. ohľadom striedavej starostlivosti. Odvolací súd nevzal do úvahy psychické týranie dieťaťa matkou a ani dôkazy, ktoré otec predkladal na preukázanie správania matky. Súd nevykonával dôkazy, ktoré boli v záujme dieťaťa. Otec považuje odôvodnenie rozhodnutia za neúplné, nedostatočné, nezaoberajúce sa záujmom maloletého a arbitrárne. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 383/06, II. ÚS 85/06, III. ÚS 311/07, IV. ÚS 115/03, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. novembra 2009 sp.zn. 2Cdo/238/2008 a z 29. júla 2010 sp. zn. 2MCdo/7/2009, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Dôvody zmätočnosti a arbitrárnosti vidí aj v strate subjektivity pracovísk Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „ÚPSVaR“) Bratislava a zánikom pracovísk ÚPSVaR k 31. decembru 2014 v zmysle

ustanovení zákona č. 310/2014 Z. z. ako novely zákona č. 453/2003 Z. z., z dôvodu konfliktu záujmov ÚPSVaR a maloletého dieťaťa, keďže ÚPSVaR si porušil povinnosť verejného činiteľa a konal za dieťa bez právnej legitimity. Súd pred rozhodnutím nezistil názor maloletého, či súhlasí s tým, aby mu bol ustanovený neexistujúci úrad ÚPSVaR Zvolen, ktorého pracovníci nemajú žiadne právomoci ani právnické vzdelanie druhého stupňa. Zároveň namietal, že odvolací súd rozhodol bez vytýčenia pojednávania a neumožnil maloletému oboznámiť sa so záznamom a zápisnicou z jeho vypočutia na ÚPSVaR.

4. Matka sa k dovolaniu otca nevyjadрила.

5. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava v písomnom vyjadrení vzal dovolanie otca na vedomie, rozsudok odvolacieho súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Stotožnil sa so závermi klinického psychológa, ktorý vypracoval vo veci znalecký posudok a pripomenul, že pri všetkých úkonoch postupoval v zmysle zákona č. 305/2005 Z. z. o sociálnoprávnej ochrane detí a sociálnej kuratele a zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a svoje opatrenia realizoval v čo najlepšom záujme maloletého dieťaťa.

6. Komisárka pre deti sa nestotožnila s dovolaním otca v rozsahu, v ktorom napáda zisťovanie názoru maloletého dieťaťa, nakoľko maloletý bol niekoľkokrát komisárkou vypočutý, na stretnutiach vyjadril svoju slobodnú vôľu bez prítomnosti rodičov, pričom komisárka prezentovala vôľu dieťaťa aj na pojednávaní. K ostatným dovolacím dôvodom sa nevyjadрила. Má za to, že súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom, pričom svoje rozhodnutie opierať nielen o účastníkmi tvrdený stav vecí, ale aj o zistený skutkový stav. Stotožnila sa s rozhodnutím odvolacieho súdu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

8. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 1. júla 2016 upravené v CMP. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

9. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Otec maloletého prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že súd mu procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 420 písm. f/ CSP tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

13.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

14.1. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241

ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

14.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15. V súvislosti s namietanou vadou konania spočívajúcou v nedostatočnom zistení rozhodujúcich skutkových okolností, najvyšší súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá nedostatočné zistenie rozhodujúcich okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch

R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn.

1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011,

5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

16. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

17. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania otca maloletého z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nevyplýva. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.